

Oto i nasz Moko. Za chwilę wkroczy na arenę. Dlaczego jednak jest tak zdenerwowany i pełen obaw? Dlaczego czuje się taki mały? Podobnie jak wczoraj, przedwczoraj i przedprzedwczoraj. Z każdym występem Moko zapadał się w sobie. Było go coraz mniej. – Postaraj się w końcu być śmieszny! – syczy dyrektor cyrku, Pan Ponury. Śmieszny. Pewnie, że będzie śmieszny. Cha, cha, cha, cha! Ludzie będą śmiać się do łez. Czy może być inaczej?

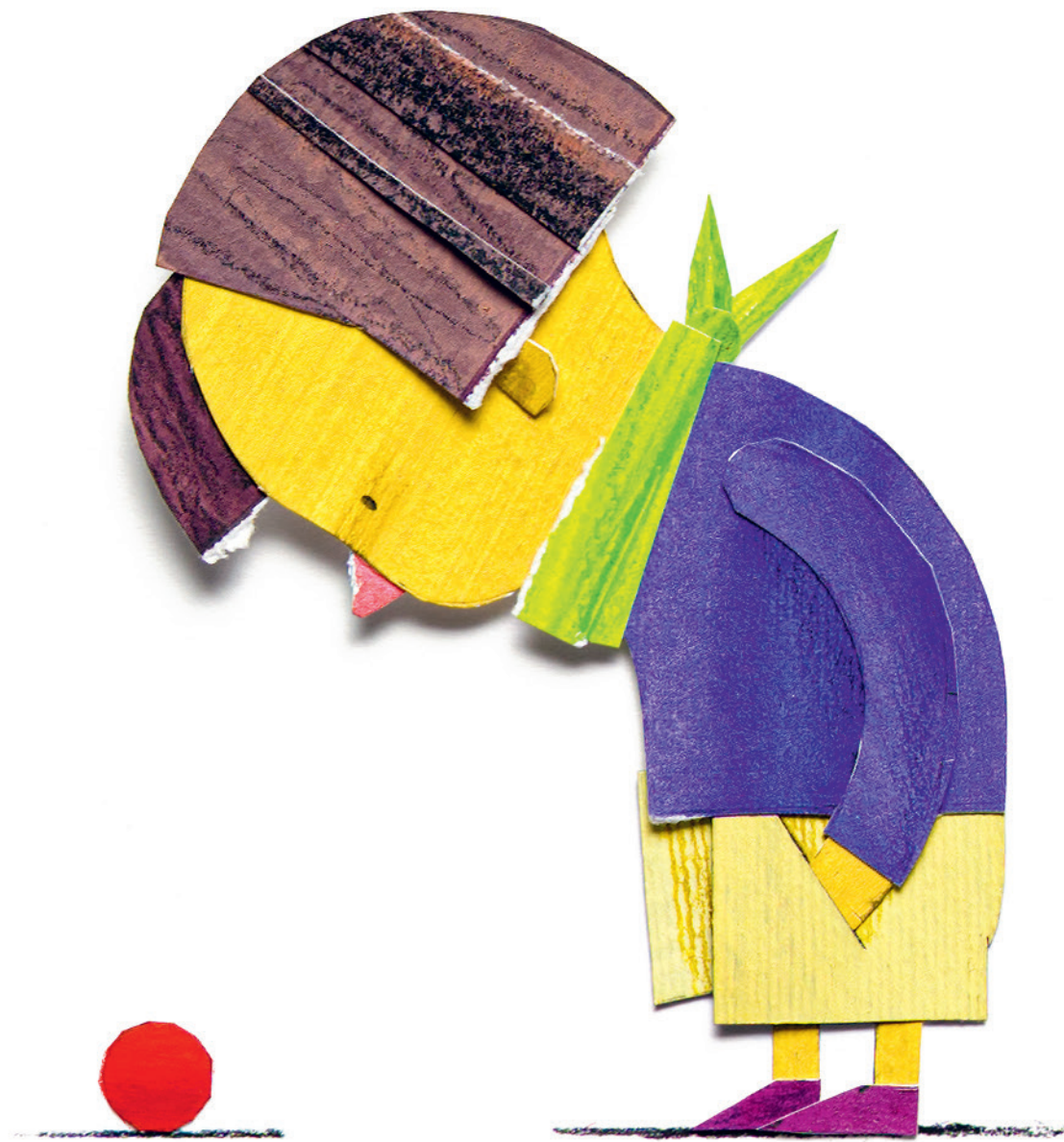

Gasną cyrkowe światła.
Robi się cicho, pusto i smutno.
Tak jak w głowie i sercu Moko.
Nagle w ciemności odzywa się
skrzeczący głos:
– Jesteś do niczego!

Kto to powiedział?

Rankiem znajduje ją Bo. Wczoraj wieczorem
widzieliście Bo w cyrku, na widowni, pamiętacie?
Od razu poznaje nos klauna.
– Pobawisz się ze mną? – pyta kuleczkę.

Głowa leży o rzut beretem.
I jest tak smutna
jak wyrzucony beret.
Ale gdy spostrzeża wesołą
gromadę, uśmiecha się
od ucha do ucha.

– Moi drodzy, nareszcie!
Bez was jestem jak pusta
skorupa. Nie umiem się śmiać
i brak mi słów. Bez was
moje uszy nie słyszą,
a oczy nie widzą!

